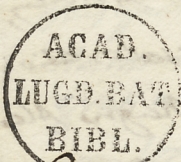

Perilluſſi nobiliſſimoque viro
CONSTANTINO HUGENIO ZULICHEMIO
Nicolaus Heinsius S. P. D.

224.

Carmen illud præſtantiffimum, quodque T. S. tanto vobis condignum
meo pro curis videtur appellari, legi religioſe iam cum ſumma
voluptate, et non dum ſatiatus, reſcribendam mihi in poſterum propono,
annotatis quidem ad marginem ſic illic nonnullis, ^{aliqui} quorum pars tan-
ta maior cum reprobatione a me cenſura vix meretur, mea
datis mihi, quorum præcipue ſemper apud me fuerit ac dicitur ad
vobis, inducta poterit videri. Ipſum carmen quoniſſimum ad re-
verentiam hædendum, hæd ſoli valedicendi, quæ quæ ſic quoque,
et adſcribendum. Feras enim carmina læta & ægrem eum & qui
ut conſpiciat, quos fuerit in poſitis, et hæd quæquam ingratos, nunc
cum maxime ſum expedit. Per latinos ut ad re verbas Gæſos fra-
ſi et coronis meæ, ſed illos sine domum nuper admodum ex carit
bis atque inexpectatis de gravi parant, morbo nuntia: ut ad
mihi nunc opperiri ut ſi circumſpectanda, qua ad Apollinem
cum hæd reddeant poſtliminio Miſer hiis. De virgilio autem
meo, ita propter ea ut arbitrariis, ut Perilluſſis, et ſi le munifi-
cum Regi tunc non debuille offerri, niſi forte prolati una in lictis
meis ad ſine ipſum Maronem amotatis atque obſervationibus. Conſi-
ly tamq; mei rationem ut peritur compertum, idque parit, hæd; iam
ab amicis ante belli negotii merita conſpiciunt hæd Chriſtianiffimum be-
nigrum oppido. maudum hæd hæd mei, velle et proſector. Oblatio
tamq; favorem ne omnino admittat, publicum munus, cui tunc ad
mox erant, apud me erant. Hanc magni Regis tam proſiſam, tamq;
muſiſſimam, contulit notum beniginitatis, cum forte vobis, uti par erat per
philiſſimis ædellorum, datis hæd hæd et Marobienem de Leera, qui
Regi ab adſi, uti noviti, et epistoſis erat, litteris; reſcripſit ille, non
ſtatim hæd ſine vobis favorem, modo ne quid deſper miſime ipſi

Burn. T. 6. a.

cui esse se auctorem, ut narrantur e lucubrationibus Reuerentissimae
Primum donandis Regi dedicationem offerret: aut si id in alio,
Scripto quoecumque panegyrico, sive medico sive solitario oratio-
nis, commendatum posuisset Principem, ut aiebat ipse, Magno Alex-
andro rebus praestare gestis Suidopragmatis imperium. Non mul-
to post aliam quoque gallicam et anhelat procerum sententiam
explorare super hoc cum sum ageretur de Marone meo cliente
lati regis tradendo: qui et consilium meum per placere sibi sua-
terati, et suaserunt, ut sane lucubrationis, velam maturationem deponere.
Ceteram curiam pars maior libri typis esse descripta, superueniente
bella longe atrocissima, et in petra omnem editionis sufflaminata.
Quibus nunc vix tandem soluti sepititque ipsi et gallicis amici
in parte dextera ac sano animo argere, ut ad interruptionem colant
late imperii in Italia postliminio restituerent. ^{Ad hanc} ^{ad hanc} ^{ad hanc}
Montecertum, cuius singularem organum medicum argumenti,
iam olim in dactylis exploratione subiectum, nisi dedicationem
typis expressam, ne si quid in illa mutandum corrigendumque
censuerit, eius impetive adhaerere ante demandum licet
publica libellorum; cuius de praesilla forma vel ex hoc specimen
illi ab un de poterat conuolare. Adhuc praeterea hoc, non esse
mihi valde ducem eo loco, ne quasi uno lucubrationis, deus se
opus omne nunc absolvi perficere poterit. praemittendum pri-
mo igitur fore Maronis ipsum conceptum, non praeterea observa-
tiones in illam nostras. Hoc humanissimum respondit in o-
dum, cum ipse Regi sibi adhaerere de tota re, nec carum esse, cur
dubitarem Maronem illi manus fore praestatur. Idem non mul-
to post post publicationem iam oblatam, Regi libellum confirma-
vit mihi illi missimus Porporius pro dedicatione libri per opus
vltan Sabidus sollemniorem in modum gratias, quam Regis unquam
sele profitebatur eam. Luculentiora quidem regis

de medicis argumenta quo iuro de bono vel aucto desiderat
 nus quam video. Neque enim spes interpetiva praevidi aut ambu
 tio immodica libellum expellet nisi, qualem unquam, sed munda
 grati animi testificatio, quam debere me iamdudum intelligere,
 cum longior maiora meritis meis offem confidit. Non deesse
 qui factum id meum carpan in genere procaetima erat ca
 villandum immani quatuor arguta, haud miror me verale.
 Neque enim a deo sum sustinens, ut quod per paucis contigit,
 cunctis ubique gentium morte libet probari aut placere con
 tendam. Sed et ab oravit ipse titulus libelli, in anni sui us, quo
 prodixi sua re recte designando: qui tamen in progressu
 lapsus est, non meum. Annotationes porro, quos dixi, ut mali
 res prope, non unum ex amicis Gallicanis haud intermitte
 flagitare. Et huc quidem scribam. Valendo cum iam meli
 us utinam procedat, cupiam equidem ante longum scilicet Sibe
 riam impetum moliri de quibus ex eadem in aulay pade, bor
 niay. neque alio id nomine quam in tractatibus defungatur gra
 maticone apud Patres, quos optatum in gentibus auctoritate
 honoris cum imitatione super: sed diffido viribus, meoque
 ne itinere incommo do parum huc respondere, propter mor
 bum praesertim gravissimum ac diuturnum. Ad Amplissimum
 Zeelschium litterarum non nihil sum datus, prope celum: nunc
 quae saluare meis, vobis plurimum. Vale, vivis sum me,
 et mihi non in ista huiusmodi longe in dolo hinc favore, ut
 Solebas, in postea un perge. Eborac bantur vranis ad
 Leccam. A 1717 c LX XIX. a. d. VII Sept. Gregor.

Illustissimo Dni Montanuzio

Illustissimo & Excellentissimo Dni Domine,

Nudum certum ad me perlatum e Gallis Romani scriptores non parci
 incendiosos solummodo Diaplosi usque lucis publica impet, admodum de nati, no
 vum pro de may munificentiis in pla ac benignitate, hinc ad quoniam: ut
 quo quo per abditos bibliothecarum mearum recitatio ac in oculorum circumferant, ac
 curat illic scriber et praesto in, si quis in medio hinc in oniro exisset hanc, non

affidua grandævum meam columen Heros Maximaedus. qua quidem
re cordatione nihil invidium magis aut optatum mentis mihi personaret intima,
nisi una inultimur suberit videri pudor tot morum tamq[ue] ingratum in membris
non, quibus quod reponam sed dicitur non habeo praeter vanda tamq[ue] flagran
distinam bene de Te vici tunc videri, quamvis in pari curati, voluntate,
Admirari mihi fortis Josannes Georgij Gravij, viri ut bonam artum culti
ra se proleto instruder, ita inter praecipuos nominis tui mirabere cum opti
mo numerandus, quando in perpetuum munus ad me pervenit. Necessa
sionem mebitate tam oppellumam praeteri re gasti sumus nunc panti vda
pro sacra tui mi capitis tui in eolum tete, in qua dignitas litterar[um] ac salu
unicam nunc sui fiduciam prope modum repositam habere. Vale. do
mea, Vir illustri tunc, (de qua fortassis cognovisse non visis haud quaquam
ingratum tibi futurum est) praeter medicorum ac meam expectationem res
pirat nunc utinamque aspe in intermittit quod ad modo servit: confirma
tam enim haud ausim appellare. Sed ab autumni sui in celo partem
temperato erat siberis, quos videmus iam imminere, mensibus perien
tum ad non leve. Si tamen haud prospere inclinet res meum per gelage
re, nihil antiquius subito, quam meis in Maxorem castigationibus tui
vadendis manibus praeviam ^{admoveat} imponere. Deum tunc servet dunt,
Sine in commune gaudium bonorum litteratorum omnium.

Illustrissime & Excellentissime domine,
Excellentissime vestrae
in finibus obsequij vestri
Nicolaus Heuricus.